

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Šimen Jak.

Izhaja 15. in 30. dan vsakega meseca ter velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld.
Za oznanila plačuje se od čveterostopne petit-vrste 6 kr. če se jedenkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se trikrat tiska.
Večkratna oznanila primerno ceneje.
Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani (Krakovski nasip št. 18).

Himna najnovejšemu pesniku.

Tam verze kuje pesnik . . .

Pa še ne vé — — — — —

Smejó tud' njemu da se v pest. *Zakrajski.*

Za novcev štirikrat deset
Na prodaj drobna knjiga je v Gorici;
Izdal jo slaven je poet,
Natisnil jo gospod tiskar Obizzi.
Nebeških polna poezij
Je zbirka krasna, primaruha,
Iz vsake vidi se strani
Strašno-velicega „filozofuha“.

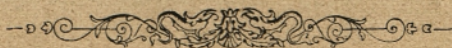
Krepák je pesnij Tvojih vir;
V njih divnih najdeš vsakovrstnih pesem:
Balad, romanc in pa satir
Obzorja širjega še videl nesem.
Oj, daleč na okrog nikjer.
Morda na površini sveta
Ga najti ni, da bi katér
Dosegal bližoma tegà poeta.

Zato i Tvoje naj imé
Razglasi se povsod, Zakrajski slavni,
Da kakor mi, Te še časté
Stoletja in stoletja rodi davni

Oj krasno, prekrasnó zveni
V srcé premila njega lirska struna,
Kedor drugače govori,
Zadene ga „naj strela govoruna!“
Jezika kras je on odkril,
On novih iznašel metafer,
Da takšnih ne iznašel bil
Nikdar, nikdar noben bi Zulu-kafer.

Zató pa slava Ti in čast,
Ti prvi mej slovenskimi poeti!
Da pesni Tvoje so nam v last
Slovencem radost je največja v sveti,
Saj pravi pesnik kaj redkó
V vsakdanjem tem rodi se časi,
In kdor je pravi, naj zató
Imé njegovo se povsod razglasi!

In koder naš prebiva rod,
Kjer teče Drava, Soča, Sava
Navdušen čuj se klic povsod
Iz tisočerih grl Ti: Večna Slava!

Čudotvorna voda.

„Tri leta sem služil za dacarja“, začel je v krčmi pripovedovati Matevž Žvokelj, in s ponosom moram reči, da svoje službe nisem slabo opravljal. Umeli bode po tem takem, kako iznenadjen sem bil nekega dne, dobivši v roke naznanilo, da sem odpuščen iz službe. Zgodilo se je to vsled podle denunciacije; a ker se mi ni videlo vredno pravdati se z raznimi nizko stoječimi ljudmi, potolažil sem se in pobravši svoja kopita, odšel v Ljubljano. Za časa svojega službovanja prihranil sem si bil po izredni varčnosti, kateri se je ves svet čudil, malo glavnico, dvetisoč goldinarjev. S temi denarji v žepu izprehajal sem se kaj ponosno po ljubljanskih šetališčih; bil sem izredno dobre volje. Zadovoljen sem bil s svojo usodo, zlasti pa z okolščino, da navzlic kočljivi svoji službi nisem bil prišel v konflikt ni z najneznatnejšim paragrafom kazenskega zakona. Samo nekaj mi je mankalo v popolno srečo: Ženska ljubezen! — Vi se smejate, dragi prijatelj! Prav tako; ljubezen — bolezen; resničnost tega reka poznam sedaj tudi jaz. A tedaj sem bil še mlad, neizkušen in zdravih živcev. Umevno Vam bo moje presenečenje, ko stopi v „Zvezdi“ k meni mlada, lepa gospodičina in mi ponudi roko, rekši ljubeznivo:

„Kako si kaj, Matevž.“

To Vam je bila krasna žena! Ko sem jo nem začudenja gledal strmé, šine mi v glavo misel: To je Ema, hčerka nekega ljubljanskega branjevca, moja prva ljubezen! Pogovor mej nama se je hitro unel. Beseda nanesla je besedo. Ema mi je povedala, da je omožena, da se nje mož bavi z mehaniko in da je nesrečna. Stisnil sem ji sočutno drobno roko in zamaknen gledal temne njene oči, uprte vame z nekim nenavadnim izrazom — — V tem hipu pristopil je k nama velik širokopleč človek, nje mož. Stiskal mi je roko, tako prijateljski, da so mi pokale kosti, in me povabil, naj ga čim prej obiščem. Ker me je mož ženiral, poslovil sem se hitro in odšel, dobro zapazivši, kako goreče me je Ema pogledala.

Drugi dan že prestopil sem prag stanovanja, kjer je bivala dražestna Ema. Le-ta pozdravila me je izredno ljubeznivo, tako da sem bil ves očaran; baš sem namerjal poklekniti pred njo in jej razodeti čustva svojega srca — kar prilomasti širokopleči soprog in mi začne razkazovati različne svoje mehanične iznajdbe.

Te iznajdbe me sicer niso zanimale kar nič, a pretvarjal sem se, oziraje se vedno na Emo, stoječo za svojim možem in koketujočo z menoj.

„Stara čustva so se v njej iz nova prebudile, rekel sem sam sebi, ko sem nekoliko dni potem zopet poljubil Emi roko; moja moralna načela so bila že v nekoliko omajena.

A ta pot nisem dalje dospel; jedva sem začel govoriti o strastni svoji ljubezni, že je pristopil mehanik, soprog Emin.

Obnašal se je malo čudno; videl sem, da je nekoliko pijan. Pozdravil me je izredno ljubeznivo in prinesel buteljo vina. Seli smo za mizo in pili. Vino je bilo dobro, izredno dobro; ogrelo mi je kri, in ko je mehanik šel po drugo buteljko, objel sem hitro Emo. Ni se mi branila, ampak vračala moje poljube.

Ko smo drugo buteljko izpili, bil sem uprav v nebesih.

„Imate li kaj denarja pri sebi“, vpraša me nakrat mehanik.

„Tristo goldinarjev“, odgovoril sem ponosno.

„Potem pristopite kot delničar mojemu podjetju s čudotvorno vodo“, nadaljeval je mehanik. „Jaz sem namreč tudi kemik; sestavil sem čudotvorno vodo, s katero morem iz srebrnega denarja narediti zlato, vsaj za nekaj časa.“

Prešinil me je strah.

„To se pravi izdelovati krive novce“, šepetal sem jaz. K meni je pristopila Ema in sela na zofo, tako da se je moja roka dotikala nje vitkega života.

„Ali“, nasmeje se mehanik, „to je dober zaslužek, drugega nič. Izdelujem tudi napoleondore in jih pošiljam v Italijo. Italijani vzeli so nam Benetke, in za to je prav in pošteno, da se jim maščujemo s ponarejenimi denarji.“

Težkim srcem dal sem stotak. Dočim ga je mehanik malomarno del v žep, poljubila me je Ema tako strastno, da je v meni vse zavrelo.

Popivali smo še dalje in mehanik prinesel je neke stvari, o katerih je trdil, da so to ponarejeni napoleondori. Kadar koli sem jih hotel pogledati, objela me je Ema, tako da sem bil naposled primoran, deti ta denar v žep.

Malo po tem, ko smo bili zopet izpraznili buteljo, potrkala nekdo na vrata. Mehanik praša: „kdo je?“ in s strahom začujemo: „V imenu zakona — odprite!“

„Moj Bog, policija!“ šepetala je Ema. „Izgubljeni smo! Ti jedini nas moreš rešiti, zlati moj Matevž; podkupi komisarja!“

Predno sem še mogel kaj odgovoriti, stal je že velik mož v uniformi pred nami, za njim pa pri vratih je stal redar.

„Jaz sem policijski komisar“, reče uniformovani mož. „Dolžnost mi je preiskati stanovanje in Vas vse, ker ste bili ovadeni kot ponarejalci denarjev.“

Od strahu sem se tresel tako, kakor da imam mrzlico. Potipal sem svoj žep in čutil, da imam pri sebi krive napoleone.

Ema mi je zopet na uho pošepetala: „Podkupi ga!“

Ohrabrim se in stopim pred temnogledega komisarja.

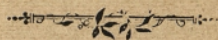
„Dovolite mi kratek pogovor“, mu rečem; „stopiva v to-le sobo.“

Emin nasvet nas je rešil; komisar se je dal venderle pregovoriti in odrinil je, jaz pa tudi kmalu za njim.

Drugi dan zbudil sem se šele opoldne; pregledam svoje žepe in vidim, da imam mesto stotakov in krivih napoleonov v žepu nekoliko navadnih — mark za igranje.

Besen od jeze hitel sem naravnost h mehaniku v stanovanje; ko prestopim prag, vidim Emo sedečo v naročju — policijskemu komisarju.

Kaj sem rekel, ne vem; toliko vem, da so na kratk začele padati name batine . . . Ko sem se iz nezavesti prebudil, ležal sem na zofi sam, ves pretepen; stanovanje je bilo zapuščeno; tudi ure nisem imel več. Policija pa se mi je v brke smijala, ko sem ji javil svojo nezgodo; iskala je sicer goljufe, dobila pa ni nikogar.

Slavno uredništvo „Pavlihe“!

Na podlagi glasovitega § tisk. zak. zahtevamo, da vsprejmete in v prihodnji številki „Pavlihe“ ponatisnete na istem mestu ter z enakimi črkami sledeči

popravek:

Poročilo iz kranjskega „padarskega“ društva, ki je na 34. strani „Pavlihe“ štev. 5 ponatisneno, je sicer v svojem obsegu večinoma do pičice resnično, neresničen je pa končni pasus, češ, da so „nemška gospoda“, ko so trčili ob odločen odpor zavednih domačih zdravnikov-národnjakov, sklenili kot „ultima ratio“, odreči sploh národnim pacientom za naprej vsako padarsko pomoč, da tem načinom iztrebijo baš sedaj ob času „favlence“ kar največ Slovencev ter tako omogočijo vender-le „ultra-nemško padarsko zbornico!“ — Neresničnost te trditve uvideli boste lahko sami, ako količkaj „trezno“ pomislite, (in zakaj bi „trezno“ ne pomislili, saj je „trezno premišljevanje“ baš sedaj na dnevnem redu!) da nam je — kakor se nam tudi v političnem oziru tû na Kranjskem morda „sline cedé“ po napominani „ultra-nemški padarski zbornici“ — kot „praktičnim“ zdravnikom vender še bolj drag in ljub „dober honorar“, katerega se nikdar ne branimo, naj si že prihaja od strani naših „Urgermanov“ ali od strani najradikalniših „Vollblut-Slovencev“, kajti v svoji „praksi“ smo le „praktični“ in nič kot „praktični“ zdravniki, kakor se tudi spodobi. Vsakemu radi „zapišemo“ svoje — tû ne poznamo ni-

kakega razločka, in marsikateri odlični národnjak ali národní odličnjak nas celó močno „obrajta“, če tudi smo nemčurji od nog do glave!

V Ljubljani, tekom tekočega leta.

*Med. dr. Schwabe, Med. dr. Pangerman, Med. dr. Teutonicus
e tutti quanti*

priseljeni „praktični“ padarji in člani kranjskega padarskega društva.

*) Predstojéči popravek smo radostno vsprejeli ter ga ponatisnili brez komentara, kajti komentar spisali so si gospodje sami v svojem čudnem popravku. Op. ured.

— Dolgo te nisem videla, kje se pa potikaš?

== V deželni zbor hodim. Tam je kaj zabavno!

— Tisti dolgi govori o trtni uši in o posamnih cestah gotovo niso zabavni!

== Tisti ne, a drugi! Kako silno zabavno je bilo na pr. tedaj, ko je politični „kavčukmož“ poslanec Šuklje zagovarjal nemške gimnazije in se protivil slovenskim.

— Kaj? Šuklje je zagovarjal nemške gimnazije?

== Seveda! Minister Gautsch hoče imeti nemških gimnazij in kar hoče Gautsch, za to se poteza bodoči sekcijški šef Šuklje, največji elastik naše dôbe, kateremu je za naš narodni napredek toliko, kakor Bismarku ali perzijskemu šahu.

— Smo pač srečni Slovenci, da imamo tako značajnega poslanca!

== In nesebičnega, ki gleda vedno le na korist naroda, nikdar pa ne na svojo! Hahá!

— Kadar pa ni tako velikih razprav, kaj pa počneš tedaj?

== Oh tudi tedaj je zabavno. Že deželni glavar je komičen, ker vodi razprave tako neokretno, da še sam ne vé, kaj dela.

— In poslanci?

— Ti pa tudi ne vedó, kaj jim je delati. Navadno glasujejo vsi narobe. Ko je šlo za resolucijo Hribarjevo, naj se pri bodoči ureditvi plač gleda tudi še na ljubljanske učitelje posebe, glasovali so poslanci „proti“ namesto „za“, kakor so nameravali.

— Škoda da ni več častnega pridevnika „konfuzijski svetnik“, Detela bi ga gotovo zaslužil.

— Kaj pa je z drugimi poslanci?

— Ekscelencgigerl Balohov Joža ti koraca z jedne strani na drugo, a kadar govori, se igra s svojim cvikerjem tako, kakor je navada v Aleksandriji. Njegovi tovariši molče dosledno. Z naše strani pa tudi ni parlamentarno življenje nič kaj posebno; posl. Murnik piše vedno razne rešitve debelih aktov, posl. Pfeifer stoji zdaj tu zdaj tam, čemu, tega sam ne vé; zdaj ima še tri govore v žepu; letos jih je zopet malo pre naredil. Kadar govori on, tedaj stenografi nič ne beležijo, zato ker njegov govor iz lanskega stenografičnega zapiska lahko izstrižejo. — Dr. Vošnjak hvali „svoj Grm“, dr. Papež čita „Laibacher Zeitung“, posl. Povše se pa kaže galerijski publiki.

— Ali posl. Žitnik nič ne govori?

— Redkokdaj; navadno piše poročila za „Slovenca“; jedenkrat je priobčil celo obširno poročilo o neki debati, katere — niti bilo ni! Kaj ni to künšten gospod?

— Drži me, da ne počim smeha . . . Kaj pa naš belokranjski poslanec Niko?

— Ta? Ta se dolgočasi in zato prebira „lažnjivega kljukca“.

Motenje nočnega miru.

Gospodinja: Kako ste kaj spali?

Gost: Zelo nič.

Gospodinja: Zelo nič? Zakaj ne?

Gost: V moji postelji je bila jedna bolha bolna, a vsi nje sosedje so jo prišli obiskat.

„Glasbena Matica“ in „Tonhalle“.

Nemški turnarji, vzgledno dosledni, hoteli so izstopiti iz „Filharmoničnega društva“, ker je to dalo „Glasbeni Matici“ v porabo „Tonhallo“; po velikem trudu posrečilo se je pregovoriti turnarje, da so ostali v društvu, a ostali so le pod pogojem, da je „Filharmonično društvo“ poklonilo od „Glasbene Matice“ plačano najemnino 50 gld. — nemškemu Schulvereinu. — „Glasbena Matica“ priredila je torej svoj koncert Schulvereinu v korist. Slava!!

Kaj bliska se v jasnem, kaj votlo doni
In že ti zaušnica v lici čepi!

Na desni, na levi, na vse strani

Kar mrgoli — —

Klofut.

Boj ljut

Se vname . . .

Kozarci leté

Se šipe drobé

In stoli po zraku frčé.

Slovenec, Srb, Hrvat, Bolgar,

Kaj briga me; kaj mi je mar?

Razložka ne poznamo mi,

Jugoslovani saj smo vsi!

Kdor jo dobí, ta jo ima,

To gaslo zdaj samo velja!

Vsak tepe in vsak je tepen,

Le udri ga, ne bodi len. — —

Nad nami pa čuje zakona okó,

In že tam vrata se odpró,

Prestrašeno vse razprši, . . .

Policajev šest, to šala ni.

Koncem šolskega leta.

Vrag vedi, kako to? Ves semester sem hodil pod Tivoli, na Rožnik in po drugih krajih, zdaj imam pa baš v prirodopisu dvojko.

Hazard na ledu.

Kdor se smelo, presmelo drsa in le drsa, se mu — če tudi je dober led — naposled vender-le udere, kadar nepričakovano hitro jug pritisne; godi se mu, kakor kočevarju, kateri je časih tudi pošteno tepen, če le predrzno hazardira s svojim „hoch oder nieder“.

Slab izgovor.

— Kako? Gospoda profesorja ni doma? Saj ga vidim skozi vrata.

= Oh, to — to je njegova senca.

Peter Smola

je bil pisar pri nekem notarju na deželi. Pa ne le pisar, bil je pravi faktotum v notarjevi hiši; dokler so bili notarjevi otroci majhni, nadomestoval je v prostih urah pestunjo, ko so odrasli, učil jih je brati i t. d. Kaj čuda, da so ga otroci zelo radi imeli! Zato prosijo enkrat mamo, naj jim dovoli, da dajo od svoje prihranjene bagatelice par goldinarjev pisarju za god. „On je preznačajan — on ne bo hotel nič vzeti.“ Notar se umeša rekoč: „Res je to — ampak vi lahko drugače napravite. Zavijte denar v papir in položite ga na stopnice, kadar ima on k meni h kosilu priti. On bo to našel, in ker se nobeden ne oglasi, da je zgubil, ostane denar lahko njegov.“

Rečeno, storjeno. Ob 12. uri pride pisar počasnih korakov. Potrka, vstopi, pozdravi. Vsi se čudijo, da je on tako resen in žalosten, kot druge dni. Notar ga vpraša, če ga nij morda med potjo kaj veselega iznenadilo in mu pove o malem daru svojih otrok. „Lahko mogoče,“ pravi pisar, „tega sem jaz kriv; Vi veste, da je danes ravno 7 let, kar hodim jaz k Vam na kosilo. Hotel sem se prepričati, če znam že na pamet najti Vaša vrata — in šel sem mižé iz pisarne do vrat!“ Peter Smola ostal je vedno Peter Smola.

Vprašanje.

— Katere stvari ne obsije na prostem nikoli solnce?

= Sence.

Pogovor dveh tiskarskih vajencev iz „Katoliške“ in „Národne tiskarne.“

K: „Ali veš, kje so zdaj brez Boga?“

N: „Bržkone imaš pa spet našo tiskarno v mislih; saj je pri vas „brezdomovincih“ že v navadi, da imate nas „brezverce“ vedno na jeziku!“

K: „Pustiva „brezdomovince“ in pustiva „brezverce“, a brez Boga ste pa zdaj vender-le pri vas v „Národni tiskarni.“

N: „Zakaj?“

K: „Lej jo spake no, kako se dela nevedneža!“

N: „Brez Boga? Kako je to?“

K: „Beži no! Saj ti je dobro znano, da je — zapustivši vas — nedavno odrinil tja „čez širno morje“ k svojemu strijcu, kjer bo za naprej — stavil in tiskal „Amerikanskega Slovenca.“

N: A — „Slovenca“, ki ga bo tam v Ameriki zdaj znova „na solidnejši podlagi“ izdajal sam — Buh!“

K: „Da, strijc Buh pozval ga je k sebi v oni boljši novi svet!“

N: „Naj ga v miru vživa bivši naš stavec — Buh!“

K: „Torej imam li prav ali ne, da ste zdaj brez . . .“

N: „Prav; zdaj smo res „brez Buha“ v „Národni tiskarni.“

Vsak po svoje.

Pisatelj (v redakciji): „Tukaj sem prinesel par čisto novih dovtipov za Vaš humoristični list, prosim — —“ Urednik: „Hvala lepa, žal, da so za zdaj še prenovi. [Čez 10 let ravno prav — —]“

Iz šole.

„Kaj so državni poslanci?“

Četrtošolec: „To so ljudje — ki — govoré —“

„To ni prav — jaz tudi govorim —“

Četrtošolec: „— ki — pametno govoré.“

Listnica uredništva in upravnštva.

Gosp. —a v D. Kakor vidite, smo nekaj porabili. Prav veselilo nas bo, če se večkrat oglasite.

Pseudonymu Hrastovljanu: Na čitatelje „ausser Abonnement“ ne utegnemo se ozirati. Zadovoljni smo, da so naročniki naši zadovoljni s „Pavliho“ — več ne zahtevamo. Naivnost vračamo neodpečateno — zataknite si jo mirno brez vse skrbi na lastni klobuk!

Gosp. G. Spicengel, Kansas City (Nort America): Odposlali smo doslej izšle številke „Pavlihe“, ki velja za Ameriko 5 gld. 20 kr.

Zobozdravnik

SCHWEIGER

stanuje

„pri Maliču“ II. nadstropje, št. 25-26.

Ordinuje vsak dan od 9. do 12. ure dopoldne
in od 2. do 5. ure popoldne.

Ob nedeljah in praznikih od 9. do 1. ure popol.

Najnovejše in najboljše vrste umetnih zobovij
in zob. — Najboljše in trpežne plombe v zlatu
in platinu za sprednje zobe, posteklenjene
plombe povsem in nerazločno take, kakor so
zobje.

== Za vsa dela in operacije se garantira. ==

Štefan Nagy

v Ljubljani, Valvazorjev trg št. 5

(prej FR. TRČEK)

priporoča:

vsakovrstno železo in jeklo, stavbarske in po-
hišne okove, obrtniško in kuhinjsko orodje,
štedilna ognjišča, železne peči in kotlje, fine
pozlačene nagrobne križe, železniške šine,
traverze in štukadore za stavbe, vage, žage,
kose in pile

najboljši kamniški cement ter pristni dovski
mavec (gips) itd.

Brata Eberl

izdelovalca oljnatih barv, lakov, firnežev in napisov

v Ljubljani, za Franciskansko cerkvijo št. 4

priporočata svojo zalogo navedenih izdelkov, kakor
tudi svojo pleskarsko obrt za stavbe in meblje ter
izvršujeta vsako v njuno stroko spadajoče delo fino,
reelno in kar najceneje.

Julij Moises

trgovina z usnjem

v Ljubljani, na Prešernovem trgu št. 2

priporoča

svojo bogato zalogo vsako-
vrstnih podplatov in gornjega
usnja po najnižjih cenah.

FRANCE ČUDEN, urar

(prej J. Geba)

Slonove ulice v Ljubljani (filijala v Trbovljah)

priporoča

svojo zalogo najraznejših zlatih in srebrnih
žepnih ur, stenskih in ur s stojalom, ur
budilnic itd., kakor tudi veliko izbero zlatih,
srebrnih in nikelnatih verižic, dalje prstanov
in raznih drugih v urarsko obrt vštetojčih
se stvari. Popravila izvršuje najvestneje in
cenó ter jamči za trajnost svojega blaga.

Priporočilo in naznanilo preselitve.

Vže mnogo let v Ljubljani poslujoča domača
tvrdka

Peregrin Kajzel

trgovina s steklom in porcelanskim blagom

naznanja prečastiti duhovščini in slavnemu ob-
činstvu v mestu in na deželi, da se je preselila
iz hiše št. 15 na Starem trgu v popolno novo
urejeno prodajalnico

na Starem trgu št. 13

v dr. Ahačičevi hiši.

V zalogi ima najrazličnejšo steklovino: sve-
tiljke, cerkvene svečnike, podobe v okvirih itd.
itd., barveno steklo za božje hrame. — Prezema
v njegovo stroko spadajoča naročila **pri stavbah**,
katera izvršuje točno in cenó. Največja izbira
kuhinjskega or dja.

Posredovalnica: G. Flux

v Ljubljani, na Bregu št. 6

priporoča ter namešča poslujoče osobe vsake
vrste, zlasti tako z dobrimi spričevali.

☞ Postreže se vsakemu točno. ☞

Lekarna v Ljubljani

poleg mestne hiše je stara nad 150 let

V lekarni poleg rotovža gosp. pl. Trnkóczy-ja se dobivajo naslednje popisane domača zdravila vedno sveža (frišna) in se razpošiljajo proti poštnemu povzetju z obratno pošto.

Lekarn Trnkóczy-jeve firme je pet, in sicer: Na Dunaju: Viktor pl. Trnkóczy, V., Hundsthurmerstrasse 113 (tudi kemična tovarna); dr. Oton pl. Trnkóczy, III., Radetzkyplatz 17, in Julij pl. Trnkóczy, VIII., Josefstädterstrasse 30; v Gradci (na Stajerskem): Vendelin pl. Trnkóczy; v Ljubljani: Ubald pl. Trnkóczy.

Lekarna Trnkóczy-jeva v Ljubljani

priporoča:

Cvet zoper trganje (Gichtgeist)
lajša izdatno in prežene bolečine. — Steklenica
stane 50 kr., tucat 4 gld. 50 kr.

Planinski zeliščni prsni sirup kranjski
za odraslene in otroke; razkroja sliz in lajša bo-
lečine pri kašlju, hripavosti, vratobólu, prsnih
in plućnih boleznih. — Stekl. 50 kr., tuc. 5 gld.

Schuhmarke.

Marijac. kapljice za želodec

so izvrstno, uspešno, želodec krepično,
slezo ločilno, odvajno in slast do jedi
oživljajoče zdravilo. — Steklenica 20 kr.,
tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Kri čistilne kroglice ne smeje bi
se pogrešati v nobeni rodbini. So lahko
odvajajoče, slezo odganjajoče zdravilo
pri zabasanji, skazenem želodci. Stane:
skatljica 21 kr., zanjotek s 6 šk. gld. 1.25.

Esenca za želodec, 1 stekl. 10 kr.,
1 tucat 1 gld., 5 tucatov samo gld. 4.50.

Angleški čudotvorni balzam,
1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gld., 5 tucatov
samo 4 gld.

Prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneza, laka in klija

Ad. Hauptmann-a

v Ljubljani.

Zaloga:

Šolski drevored številka 6
Semeniško poslopje.

Filijala:

Slonove ulice številka
10-12.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način,

ki ne prouzroča nikakih bolečin
ter opravlja

vse zobne operacije in zobna plombovanja

zobozdravnik A. Paichel

v Ljubljani

tik Hradeckega mostu, I. nadstropje.

JOSIP PAULIN v Ljubljani

mejnarodna potovalna pisarna za prirejevanje
posebnih vlakov in prodaja najugodnejših
voznih listkov

za potovanje po celem svetu.

Andr. Druškovič

trgovec z železnino

v Ljubljani, Mestni trg št. 10

priporoča:

bogato svojo zalogo štedilnikov, nagrobnih
križev, kuhinjskega in vsakovrstnega polje-
delskega orodja, kovanja za okna in vrata,
cementa itd. — sploh vsega v to stroko spa-
dajočega blaga po najnižji ceni.

Fine vodne pile in žage

za kojih izbornost se jamči.

Umetno in kupčijsko vrtnarstvo Alojzija Korsike v Ljubljani

izdeluje dovršeno lepe vence in šopke, poskrbuje k
vencem i trakove z napisi ter priporoča
raznovrstna semena.

— Ilustrovani katalogi zastoj in franko. —

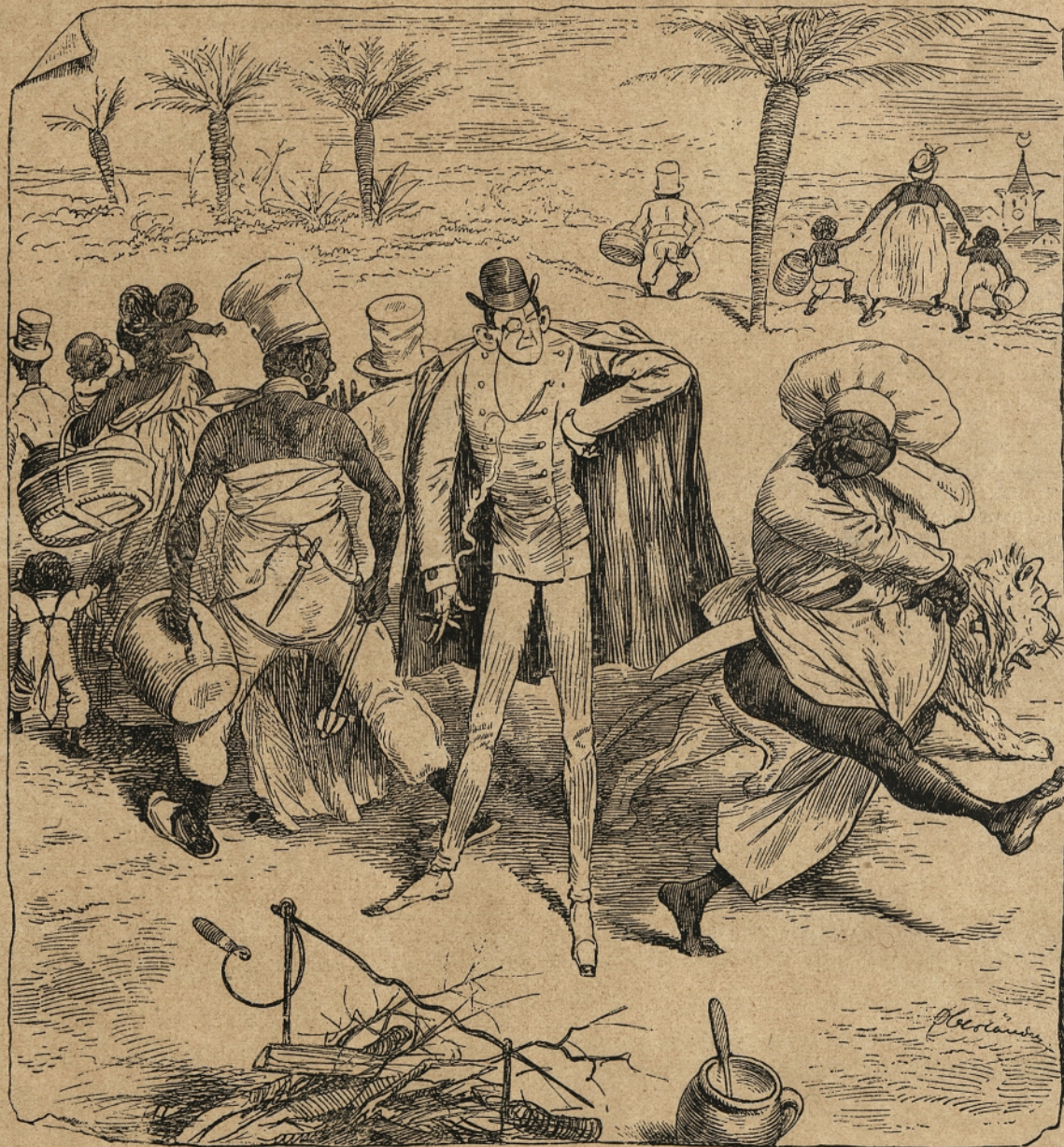
Izpred sodišča.

Sodnik: Obtoženi ste, da ste temu gospodu ukrali palico. Ali je to res?

Obtoženec: Dakako. Ali jaz sem nedolžen, ker sem bil primoran.

Sodnik: Kako to?

Obtoženec: Ko sem začel lomiti vrata v njegovo sobo, prinesel ga je vrag. Začel je s palico udrihati po meni. Tedaj pa sem mu palico vzel in — zbežal.

Jednostavno sredstvo.

— Ako so muri res tako divji, da pojedó vsakega belega človeka, kako pa to, da ste jim vi utekli?
 = Jaz — smešno — držal sem se strašno ongavo, da je vsem kar slabo prihajalo.

Židovski koledar.

Teiteles prinese kos mila domov, da umiva sebe in svojo mnogobrojno družino:

„Sara, ljuba Sara, zopet je leto pri kraju —!“

Iz vojašnice

Nadrednik: „Levo koleno — kviško!“

„Vraga, ali ne veste, kaj je levo? — Kdo vzdiguje tam obe kolena!“